

mer tilstede inden de i § 269 nævnte 5 Aar, maatte en Undtagelse gjøres for det Tilfælde, at den Ublevne godtgjør, at han ved lovligt Forsald har været forhindret fra tidligere at møde; hvilket ogsaa ifølge § 348 maa antages at have været Meningen.

Kapitel 8.

Udkastet har ved at give Regler for Sager, der behandles af Underretter; henviist til det, der er fastsat for de Straffesager, der behandles ved Røvningeretter, forsaavidt dette har været muligt. Det vilde heller ikke være rigtigt at gaae en anden Vej, skjøndt den fulgte har sine Vanskeligheder.

Medens Reglerne om de Stridt, der skulle foretages for at forberede Hovedforhandlingen, Reglerne for selve Hovedforhandlingen, navnlig dennes Mundtlighed og Anklageprincipets Anvendelse, saa og Reglerne om Beviis i det Offentlige ere de samme for begge Slags Sager, følger det af Sagernes forskjellige Bestaenighed og Betydning, at de almindelige Regler om Forundersøgelsen og Anklagebeslutningen kun med betydelige Indskrænkninger kunne komme til Anvendelse ved de ringere Straffesager, som behandles af Underretterne, og som i de fleste Tilfælde maa afgjøres paa en simplere og hurtigere Maade end de betydeligere Straffesager.

Vi skulle følge Udkastets Orden ved at omtale de enkelte Bestemmelser.

Det synes i sin Orden, at naar Sigtede frivillig vil afgjøre en mindre betydelig Bødsel, kan hans Tilbud modtages, og Sag dermed bortfalde (§ 274). Dette vil være i Overeensstemmelse med hvad der for Tiden er Tilfældet, og vi troe endog, at denne Regel kan taale en Udvidelse. Naar der ikkun er Tale om Bøder, selv om de ere betydelige, maa den Sigtede kunne gjøre Afkald paa, at der gaaer Dom i Sagen. Som myndig Mand maa han selv bedst kunne afgjøre, om han skal foretrække, frivillig at rede for sig, eller om han vil have en Dom; Staten kan ikke have nogen Interesse, der staaer i veien for en sliq Afgjørelse; naar Sigtede i en Sag, der ikke angaaer uden et

Bødseloffer, men hverken vedrører Liv eller Frihed, erkjender sin Skyld og vil finde sig i at bøde, som Loven byder, maa det Offentlige være tilfredsstillet. Naar hidtil mangfoldige Sager ere afgjorte paa den Maade, og denne er anseet som den lempeligste for Sigtede og den mindst kostelige og besværlige for det Offentlige, er der neppe nogen Fare ved under en mere betryggende Retsspleie at udvide betydeligt det Antal Sager, i hvilke sliq Afgjørelse kan tilstedes.

Det, der maa fordres fra Statens Side, er, at der er tilstrækkelig Garanti for, at den eller de, der fra det Offentliges Side modtage Tilbudet, ikke misbruge deres Myndighed i saa Henseende. Vi finde det rigtigt, at det er Anklageren, der afgjør, om den tilbudte Bøde er passende, men for at forebygge mulige Misbrug, ville vi foreslaae, at Overanklagerens Stadsfæstelse altid erhverves. Foruden Bøden og Erstatningsansvar maatte de Omkostninger, Sagen kan have medført, ligeledes udredes, naar Sagen skal bortfalde.

Blandt de Sager, der ifølge § 275 skulle indbringes af Anklageren for Underretten, uden at han indstiller Sagen til Overanklageren, finde vi det rettest udtrykkelig at nævne Overholdelsen af Politilovene, i Henhold til Udkastets § 64, hvorhos vi foreslaae at sammenbrage Paragrafens to sidste Punktnummer.

Paragraferne 278 og 279 foreslaaes samledes til een Paragraf, hvorhos fornøden Forandring maa foretages paa Grund af de almindelige Bestemmelser om Anklagebeslutning.

Imod at en Sag, under de i § 280 angivne Betingelser, strax foretages, have vi Intet fundet at erindre, men vi ville dog ansee det rettest, at Sigtede udtrykkelig maa give sit Samtykke dertil, da der kan gives Tilfælde, i hvilke han vel tilstaaer sin Brøde, eller i hvilke alle Dplysninger ere tilstede, men han dog kan ønske at faae Betænkningstid, forinden hans Skjæbne endelig afgjøres.

Udvalget har været af deelte Anskuelser angaaende Betingelserne, for at en Forsvarer skal bestilles. — Et Fleertal (Alberti, N. Andersen, Falkesen, S. A. Hansen, Klein, E. Rimestad) har meent, at Sigtede i alle